

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΟΡΜΑΝ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

κατηγορούμενος ήταν ένας συμπαθέστατος νέος ως είκοσι χρόνων, με ήρεμα και γλυκά γαλιανά μάτια. Απορούσε κανείς και τ' έβλεπε, όταν σκεφτόταν ότι το παλληκάρι αυτό είχε διαγράψει ένα τρομερό έγκλημα, ότι είχε σκοτώσει, φυτεμένος μια σφαίρα στο κρανίο της, μια ήλικιωμένη γυναίκα, η οποία τον είχε μεγαλώσει σαν να ήταν μητέρα του.

Όταν ο Πρόεδρος του κακοφυλοποιείου τον κάλεσε ν' απολογηθή, ο νέος σηκώθηκε απ' το έδωλό του και με καθαρή φωνή, πού έτρεφε λίγο απ' τη συ-

νήνη, άρχισε να λέη :

— Όχι, δεν είμαι κακούργος εγώ, όπως νομίζετε. Αυτό που σεις το θεωρείτε έγκλημα, εγώ έχω την ακράδαντη πεποίθηση πως είναι μια μεγάλη ευεργεσία !... Θα σάς πω την ιστορία της ζωής μου, θα σάς πω γιατί την σκότωσα τη θεία μου και τότε ίσως να παραδεχθίτε ότι δεν έβλεπα τίποτ' άλλο, παρά να εκπληρώσω ένα επιτακτικό και ιερό καθήκον...

» Η θεία μου με πήρε στο σπίτι της όταν πέθανε η μητέρα μου. Ήμουν τότε δώδεκα χρόνων. Αν δεν ήπιχε η άγια αυτή γυναίκα, θα βρισκόμουν σίγουρα στους λέντε δρόμους, γιατί ο πατέρας μου είχε πεθάνει πριν από πολλά χρόνια και δεν ελγα κανέναν άλλο συγγενή.

» Η θεία μου, πού ήταν χήρα, είχε ένα μονάχα παιδί, το μόνο πού της απομένει από τα έξι παιδιά, πού είχε αποκτήσει με τον άνδρα της, τον αγαπημένο μου Ζάκ, ο οποίος ήταν δυό χρόνια μικρότερος από μένα.

Η αγάπη πού είχε στο παιδί της ή θεία μου ήταν άβυσσος. Τον αγαπούσε μ' όλη της την ψυχή, τον έλάτρευε, ήταν ή χαρά της κ' ο πόθος της, όλοζήνη ή ζωή της... Στιγμή δεν περνούσε χωρίς ν' άνησυχίση για την υγεία του, γιατί ο ξάδελφός μου ήταν πάντα λίγο ασθενητικός.

» Με τον Ζάκ πηγαίναμε μαζί σχολείο και μάλιστα στην ίδια τάξη. Εγώ όμως άπονοήθηκα γρήγορα, γιά να μπροτύω για το μεγάλο χτήμα, πού είχε στο χωριό ή θεία μου, ενώ εκείνος εξακολούθησε τις σπουδές του, ως ότου τελείωσε το Γυμνάσιο. Τότε ή θεία μου βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση... Ήθελε να αποδοθή τον γιο της, να τον κάνει γιατρό. Μά πως θα γινόταν αυτό ; Στη μικρή πόλη πού ζούσαμε δεν ήπιχε Πανεπιστήμιο. Έπρεπε λοιπόν να τον αποχωρισθί και να τον στείλη στο Παρίσι. 'Αλλ' αυτό θα ίσοδυναμούσε με καθαρή αυτοκτονία, γιατί ή θεία δεν μπορούσε ούτε μία μέρα να λήση μακριά του. Σκέφθηκε να πουλήση το χτήμα πού είχε στο χωριό, αλλά κ' αυτό δεν τό ήθελε, γιατί το χτήμα ήταν αρκετά προσοδοφόρο και άποτελούσε μια έσοδα για το μέλλον του αγαπημένου της παιδιού. Τότε τόλμησα να της πω κ' εγώ τη γνώμη μου :

— Θεία μου, της είπα, το καλύτερο πού έχετε να κάνετε, είναι να τον κρατήσετε εδώ κοντά σας. Είναι άληθεια ότι σεις πρέπει πια να ξεκοραστήτε. Αναθεάστε τον λαπών να επιβλέπη το χτήμα.

— Έχαις δίκιο, παιδι μου, μου απάντησε ή αγαπημένη μου θεία.

» Κι' από τότε ο ξάδελφός μου ανέλαβε την έπιστοασία του χτικιατού δουλειά ή όποια δεν τον κορούσε, γιατί τον βοηθούσε κ' εγώ.

» Περάσανε δυό χρόνια εντιγισμένα. Ο Ζάκ δυνάμωσε κ' ή μητέρα του ήταν χαρούμενη και μ' ενθαρσιούσε διαρκώς, γιατί της σύστησε να του αναθέση αυτή τη δουλειά. Το καλοκαίρι ζούσαμε στο χτήμα και τον χειμώνα στην πόλη. Ολοκληρω το χειμώνα, δυό φορές μόνο, ο Ζάκ κ' εγώ πηγαίναμε στο χτήμα για να κάνουμε πληρωμές. Και θυμάμαι πώς πια λαχτάρα μάς περιμενε τότε ή θεία μου να νηρίσουμε πίσω...

» Έτσι περνούσε ή ζωή μας ήρεμη κ' εντιγισμένη. 'Αλλά ήρθε ή μέρα εκείνη, πού — τι εφρώνια ! — απ' το προί ήταν άωροση. Έπρεπε, εκείνη την ημέρα, να πάη ο Ζάκ στο χτήμα κ' επειδή εγώ ήμουν άποβραδύς άρρωστος, έφυγε μόνος, αφού ύποσχέθηκε στη μητέρα του ότι

Μά κ' ο Φονέντες δεν πρόσεχε πια τον ταύρο. Κιτάζε εκείνους τους άναράβητους; Ενόρκους και περιμενε μ' άγωνία το λυτρωμό του...

Κάθε τόσο λοιπόν πού χιμούσε άπάνω του ο ταύρος, ο Φονέντες α' ένα ανάλατρο ανέμωμα της κόκκινης κουνιέτας τον έδιωχνε τότε από τη μά μεριά και τότε από την άλλη.

Κι' άξαφνα, οι ένορκοι έβγαλαν την απόρασι. Τα χειροκροτήματα ξεσπάσαν με πάταγο κ' αναστάτωση των εαρένας. Ο κόσμος όρθιος ούρλιαζε έξαλλο; από τον ένδοσιασμό του και συγχωρούσε τον Έτορέφο, πού περιφρονούσε γονατιστός το θάνατο.

Ο Βιδέντε Φονέντες τότε, άθως πια, σηκώθηκε απότομα, χάρασε το μντρο σπαθί του με θαυμαστή άκρίβεια εκεί πού έπρεπε κ' έπειτα στήριξε το χέρι του στο κέρατο του ταύρου και πρόσμενε να σφαιραστή ύψους άπάνω στη ματωμένη άμμο της εαρένας.

Ο Βιδέντε Φονέντες είχε νικήσει το θάνατο, ξεπελίνοντας το κριμα του.

θα γούσε μόλις θα βρόδουσε.

» Το βράδι όμως άρχισε μια δυνατή βροχή κ' ή θεία μου πηγαίνοντάμε τρομερά άνησχη μέσα στο δωμάτιό μου, επαναλαμβάνοντας διαρκώς :

— Αν βροχή !... Αν κρύωση !... Αν άρρωστήση !... Γιατί να μην έχη γρησι άκούα, αφού μου ύποσχέθηκε ότι θα γούσε μόλις θα βρόδουσε !...

— Μην άνησυχίτε, της έλεγα, είναι καλά ντυμένος ! Το άμάξι έπειτα είναι κλειστό κ' είναι άδύνατο να βροχή ο Ζάκ. Μην άνησυχίτε πού δεν ήρθε άκούα... Φαίνεται πως δεν τελείωσε τις δουλειές του και θέρη την ώρα πού έρχόσαστε, όταν πηγαίναμε μαζί.

» Μα αγιά - αγιά, όσο περνούσε ή ώρα, άρχισε ν' άνησυχί κ' εγώ, χωρίς να ξέρω γιατί. Η ώρα ήταν πια όχτώ, όδηδη ή ώρα πού, άπάνω - κάτω, γούριζαμε, όταν είμαστε μαζί. Άκούσα τότε λιπητερά γουργουισμα σκελλιών κ' άρχισε να τρέψη ή καρδιά μου, σαν να περιμένα κακιά συμφορά. Έξω ή βροχή άόρινα δυναμωε και συνεχώς άστραφτε και βροντούσε. Σηκώθηκα απ' το κρεβάτι μου και ντύθηκα με κάπ.

» Η θεία μου, όταν είδε ότι πέρασαν ή όχτώ, με ρώτησε :

— Ζάν, ήρθατε κακιά ώρα άργότερα ;

— Μάλιστα, θεία, της απάντησα, λέγοντάς της για πρώτη μου φορά ψέματα.

— Όχι και μισή !... Ω, πόσο σφιγγεται ή καρδιά μου ! Σίγουρα κάποιος κακό θο έτιχε !... φώναζε ή θεία μου και σφαιραστρε σε μια καρέλα

» Σε λίγες στιγμές άκούστηρε να χτυπά το κουδούνι της πόρτας του κήπου κ' ή υπηρέτρια δέλησε να τρέψη για ν' άνοήξη, μά εγώ δεν την άφησα.

— Θα πάω εγώ, θεία, είπα.

— Μά είσαι άρρωστος, θα κρυώσης ! μου είπε ή θεία μου.

— Μά, δεν έχω τίποτε !

» Κι' έτρεξα άμεσως κ' ένα άγριο καρδιοχτύπι κ' έβγαξα την πόρτα του κήπου. Ήταν σταματημένο εκεί εν' άμάξι, απ' το όποιο πήδησε ο φάλακας.

— Πού είναι ο κήπος Ζάκ ; τον ρώτησα με κομμένη φωνή.

— Τον χτύπησε ένας κεραυνός τον διασκορμίζοντο !... Μου απάντησε, δείχνοντάς μου το παραμορφωμένο πτώμα του Ζάκ.

» Έμεινα άναυδος, τάχιστα καρδιολεκτικάς, δεν μπορούσα να σκεφθώ... Σκέπασα τα μάτια μου, γιά να μη βλέπω το καμμένο, το δίχως μάτια πτώμα του αγαπημένου μου Ζάκ...

— Τον χτύπησε κάτω από ένα δέντρο, συνεχώς ο βασουφάλακας. 'Αλλά, τι να τό λέμε !... Ήταν γραστό του !... Τρέψε να είδοσκήση τη μητέρα του.

» Κι' εγώ, σαν ένας τρελλός, έφυγα μέσα στο σπίτι. Αναθεώνοντας τις σκέψεις, άκουσα τη φωνή της :

— Ηρθε; παιδι μου !... Βρόχης ; Έλα λοιπόν άπάνω...

» Και στάθηκα μια στιγμή, μη ξεροντας τί να της απάντησω.

— Έλα, λοιπόν... Τι στάθηκε ;... Ήνακόσμος τη φωνή της θείας μου.

— Τώρα θ' άνεθή !... Είναι βρογμένο το πανωφόρι μου...

— Ηές μου την άληθεια, τι έπαθε το παιδί μου !... Άρχισε να φωνάζη, τρέποντας σύγκοση. Ζάκ !... Ζάκ !... Δεν μ' άκούε !...

— Τώρα θάρρη, της έβλαψα. Μην κινείτε έτσι...

» Μά εκείνη, άφήνοντας μια σπαραχτική κραυγή, έκανε να κατέβη κάτω.

» Τότε μια ιδέα μου φώτισε το μυαλό και τρέβησα το θεοβόλερ μου και την σκότωσα !... Την σκότωσα, γιά να μη δη το άγαπημένο της το ποναρέδο της παιδι, άστρατοκαμμένο, χωρίς μάτια, χωρίς μάγουλα, με μια φραγή κ' άτασια δού...

» Κι' αυτό πού έκανα, το λέτε σεις έγκλημα ;... Κι' απ την άμνηρα να λήση, δεν δέκατα χειρότερο έγκλημα !...

Στο σημείο αυτό ο κατηγορούμενος κάπρεσε από τους λυτρωμό του.

Ύστερα εξελούθησε με μια τρομερή συγκίνηση :

— Δεν νομίζε ότι έκανε μια ευεργεσία, πού δεν της άντιγγυαλα τον τρομερό κ' άτασιο θάνατο του παιδιού της και την σκότωσα, γιά να μην τό μάθη ποτέ ;

» Άλλοι 3 κατηγορούμενος δεν μπορούσε πια να εξακολουθήση την άπολογία του. Ήσπασε σ' ένα άκράτητο κλάμμα και σφαιραστρε άπάνω στο έδωλό του.

Μά και τα μάτια των άδερφετών, των δικαστών και των ένόρκων, είχαν γεμάσει δάκρυα. Κι' οι τελευταίοι, με την επιτηγορία τους, τον άπυλάσαν, με το ήπιολογικό ότι ήταν άκαταλόγητος. Άλλα πολλά ήσφαιβαλλον άν ήταν πραγματικά άκαταλόγητος ! Μεταξο απτών ήμουν κ' εγώ...

